

بیا که بار دگر گل به بار می آید
بیار باده که بوی بهار می آید
هزار غم ز تو دارم به دل، بیا ای گل
که گل شکفته و بانگ هزار می آید
طرب میانه خوش نیست بامنش چه کنم
خوشا غم تو، که با ما کنار می آید
نه من ز داغ تو ای گل، به خون نشستم و بس
که لاله هم به چمن، داغدار می آید
دل چو غنچه من نشکند به بوی بهار
بهار من بود آن گه، که یار می آید
نسیم زلف تو تا نگذرد به گلشن دل
کجا نهال امیدم، به بار می آید
بدین امید شد اشکم روان، ز چشمه چشم
که سر و من، به لب جو یبار می آید
مگر ز پیک پرستو، پیام او پرسم
و گرنه کیست که از آن دیار می آید
دلیم به باده و گل وانمی شود، چه کنم
که بی تو باده و گل ناگوار می آید
بهار سایه تویی ای بنفشه مو، باز آی
که گل به دیده من بی تو، خار می آید

هوشنگ ابتهاج

